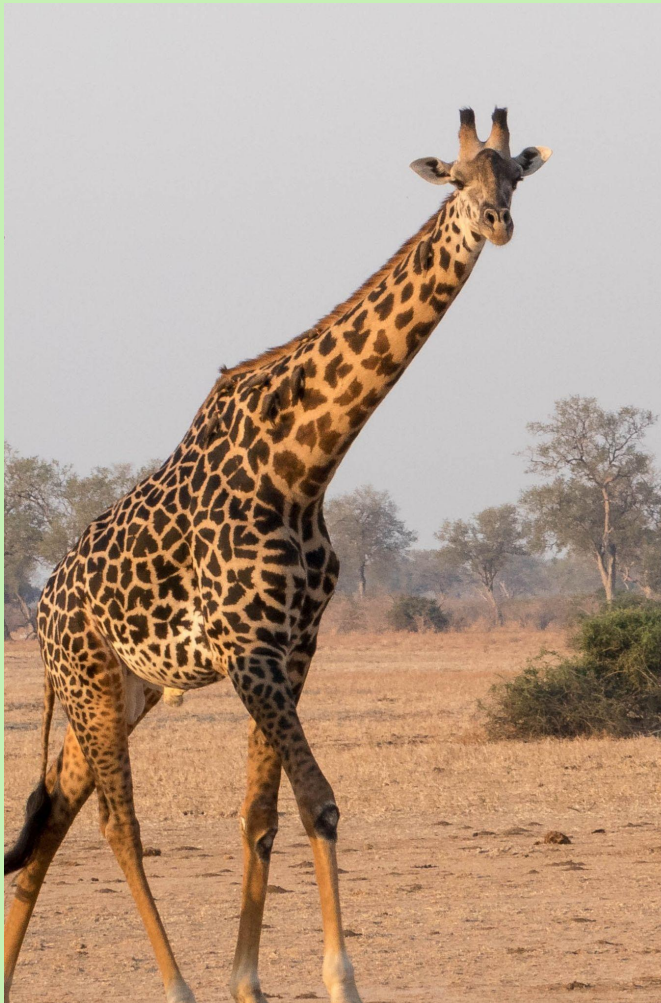

Sant tornem-hi

Em situo en el moment “sant tornem-hi”: activar el nou curs, reprendre la feina si és el cas, recuperar els hàbits quotidians... tot a punt per activar també les articulacions de l'ànima mentre poso en joc les del cos. Trobo la postura que més m'ajuda i poso tota l'atenció en la distància entre les meves espatlles i el cap. M'adono de la llargada del coll, sense forçar.

Prenc consciència d'aquesta part del cos que sovint grinyola quan les cervicals acumulen tensions. La mateixa part del cos que a voltes se sent escanyada per deutes no saldats.

Aquest coll d'altri que escanyo quan me l'han feta grossa, quan he sentit ultratjats els meus sentiments, la meva dignitat. En la imatge de la girafa trobo un reflexe d'aquesta distància entre espatlles i rostre, duta a l'extrem. Enfoco tota l'atenció a guanyar en esbeltesa de coll. Faig atenció a l'alçada que guanyo quan m'adono de l'espai entre espatlles i cap, sense voler estirar més del compte, amb suavitat. La mateixa suavitat que demano m'acompanyi per mirar la realitat del món des d'aquest moment de pregària.

Amb aquesta esbeltesa guanyada, obro [Mt 18, 21-35](#). Una proposta per amorosir les relacions que no sempre funcionen, que em generen tensions, en les que a voltes escanyo i em sento escanyada. Una proposta que beu del benefici de la repetició: 70 vegades 7. A cops de pràctica, percebo el benefici del “sant tornem-hi”.

Recordo la darrera setmana. Faig memòria dels moments de greuge, ofensa que he viscut. Dels que n’he estat emissora i dels que n’he estat receptora. Recordo com he reaccionat. Mentre revisc la meva resposta, identifico com amb quin sentiment em quedo hores d’ara. M’he quedat atrapada en el ressentiment pel que m’han fet? Aplico ara la mirada d’atalaia. Repasso els fets des d’aquesta esbeltesa del coll de la girafa. Hi aplico el “sant tornem-hi”: 7 vegades, 7 més i encara més... No me’n surto? El ressentiment em pot? Demano les forces per mirar contracorrent. Aquelles que em demanen posar-hi de part meva, sabent que no tot depèn de mi. Quin coll desitjo escanyar? Quin deute puc perdonar?

El Crist en creu m’és mirall de fins on arriba la gosadia de jugar-se-la per per-donar. Cerco trobar consol en aquesta invitació.

“Felices”

“L’amor només amb amor es paga, les ferides d’amor sols amb amor es poden curar”

(S. Joan de la Creu)

Ben conscient que sola no passo de l’ull per ull i dent per dent. Amb el Parenostre demano la força del “sant tornem-hi”. Acullo la invitació a mirar més enllà de mi i estirar el coll a l’alçada de la creu, si cal. Demano recuperar l’alçada de coll quan em deuen dignitat, quan han jugat amb els meus sentiments, quan em recloc en la meva ferida i no en deixo passar ni una més.